

“मीठे बच्चे- रावणको नियम (कायदा) हो- आसुरी मत, भुटो बोल्नु । बाबाको नियम (कायदा) हो- श्रीमत, साँचो बोल्नु ।”

प्रश्न:- कुन कुराको विचार गरेर बच्चाहरूले आश्चर्य मान्नुपर्छ ?

उत्तर:- १. कस्तो यो बेहदको आश्चर्यजनक नाटक छ- जुन अनुहार, जुन अभिनय हरेक सेकेण्ड पास भयो, त्यो फेरि हुबहु दोहोरिन्छ । कति आश्चर्य छ, जसमा एकको अनुहार अर्कोसँग मिल्दैन । २. कसरी बेहदका बाबाले आएर सारा विश्वको सद्गति गर्नुहुन्छ, पढाउनुहुन्छ, यो पनि आश्चर्य छ ।

ओम् शान्ति । रूहानी बाबा शिव बसेर आफ्ना रूहानी बच्चा शालिग्रामहरूलाई सम्झाइरहनुभएको छ, के सम्झाउँदै हुनुहुन्छ ? सृष्टिको आदि-मध्य-अन्त्यको रहस्य सम्झाउनुहुन्छ र यो सम्झाउनेवाला एकै बाबा हुनुहुन्छ, अरू त जति पनि आत्माहरू अथवा शालिग्राम छन्, सबैका शरीरका नाम छन् । बाँकी एकै परम आत्मा हुनुहुन्छ, जसको शरीर छैन । उहाँ परम आत्माको नाम हो शिव । उहाँलाई नै पतित-पावन परमात्मा भनिन्छ । उहाँले नै तिमी बच्चाहरूलाई यस सारा विश्वको आदि-मध्य-अन्त्यको रहस्य सम्झाइरहनुभएको छ । पार्ट खेलको लागि त सबै यहाँ आउँछन् । विष्णुका दुई रूप छन्, यो पनि सम्झाउनुभएको छ । शंकरको त कुनै पार्ट नै छैन । यो सबै बाबा बसेर सम्झाउनुहुन्छ । बाबा कहिले आउनुहुन्छ ? जबकि नयाँ सृष्टिको स्थापना हुन्छ र पुरानोको विनाश हुनुपर्ने हुन्छ । बच्चाहरूले जान्दछन्- नयाँ दुनियाँमा एक आदि सनातन देवी-देवता धर्मको स्थापना हुन्छ । त्यो सिवाय परमपिता परमात्मा, अरूले कसैले गर्न सक्दैन । उहाँ नै परम आत्मा हुनुहुन्छ, जसलाई परमात्मा भनिन्छ । उहाँको नाम हो शिव । उहाँको शरीरको नाम हुँदैन । अरू जति पनि छन्, सबैको शरीरको नाम रहन्छ । यो पनि सम्झन्छौ- मुख्य-मुख्य जो छन् ती त सबै आइसकेका छन् । ड्रामाको चक्र फिर्दै-फिर्दै अहिले अन्त्यमा आइपुगेको छ । अन्त्यमा बाबा नै चाहिन्छ । उहाँको जयन्ती पनि मनाउँछन् । शिवजयन्ती पनि यस समय मनाउँछन् जबकि दुनियाँ बदलिनुपर्ने हुन्छ । घोर अन्धकारबाट सम्पूर्ण उज्यालो हुन्छ अर्थात् दुःखधामबाट सुखधाम हुनुपर्ने हुन्छ । बच्चाहरूले जान्दछन्- परमपिता परमात्मा शिव एकै पटक पुरुषोत्तम संगमयुगमा आउनुहुन्छ, पुरानो दुनियाँको विनाश, नयाँ दुनियाँको स्थापना गर्न । पहिले नयाँ दुनियाँको स्थापना, पछि पुरानो दुनियाँको विनाश हुन्छ । बच्चाहरूले सम्झन्छन्- पढेर हामीलाई होशियार हुनु छ, अनि दैवी गुण पनि धारण गर्नु छ । आसुरी गुण परिवर्तन गर्नु छ । दैवी गुण र आसुरी गुणहरूको वर्णन चार्टमा देखाउनुपर्ने हुन्छ । आफूलाई देख्नु छ- मैले कसैलाई दुःख त दिएको छैन ? भुटो त बोलेको छैन ? श्रीमतको विरुद्ध (खिलाफ) त चलेको छैन ? भुटो बोल्नु, कसैलाई दुःख दिनु, हैरान गर्नु- यो हो रावणको नियम (कायदा) र त्यो हो रामको नियम (कायदा) । श्रीमत र आसुरी मतको गायन पनि छ । आधा कल्प चल्छ आसुरी मत जसबाट मनुष्य असुर, दुःखी, रोगी बन्छन् । पाँच विकार प्रवेश हुन्छन् । बाबा आएर श्रीमत दिनुहुन्छ । बच्चाहरूले जान्दछन्- श्रीमतबाट हामीलाई दैवी गुण मिल्छ । आसुरी गुणहरूलाई बदल्नु छ । यदि आसुरी गुण रहन्छन् भने पद कम हुनेछ । जन्म-जन्मान्तरको पापहरूको बोझ जुन शिरमा छ, नम्बरवार पुरुषार्थ अनुसार हल्का हुनेछ । अहिले यो पुरुषोत्तम संगमयुग हो, यो पनि बुझेका छौ । बाबाद्वारा अहिले दैवी गुण धारण गरेर नयाँ दुनियाँको मालिक बन्छन् । त्यसैले सिद्ध हुन्छ पुरानो दुनियाँ अवश्य खलास हुनु नै छ । नयाँ दुनियाँको स्थापना ब्रह्माकुमार, कुमारीहरूद्वारा हुनु छ । यो पनि पक्का निश्चय छ, त्यसैले सेवामा लागेका छन् । कोही न कोहीको कल्याण गर्ने मेहनत गरिरहन्छन् ।

तिमी जान्दछौ- हाम्रा भाइ-बहिनीहरूले कति सेवा गर्छन् । सबैलाई बाबाको परिचय दिँदै रहन्छन् । बाबा आउनुभएको छ, अवश्य पहिले-पहिले थोरैलाई परिचय मिल्नेछ । फेरि वृद्धि हुँदै जानेछ । एक ब्रह्माद्वारा कति ब्रह्माकुमार बन्छन् । ब्राह्मण कुल त अवश्य चाहिन्छ नि । तिमी जान्दछौ- हामी सबै ब्रह्माकुमार-कुमारीहरू हौं शिवबाबाका सन्तान, सबै भाइ-भाइ हौं । वास्तवमा भाइ-भाइ हौं, फेरि प्रजापिता ब्रह्माका बनेपछि भाइ-बहिनी बन्छौं । फेरि देवता कुलमा गएपछि सम्बन्ध वृद्धि हुँदै जानेछ । यस समय ब्रह्माका बच्चा र बच्चीहरू हुन्, त्यसैले एकै कुल भयो, यसलाई डिनायस्टी (राजवंश) भनिदैन । राजाई न कौरवको हो, न पाण्डवहरूको । डिनायस्टी तब हुन्छ, जब राजा-रानी नम्बरवार गद्दीमा बस्छन् । अहिले त छ नै प्रजाको प्रजामाथि राज्य । शुरूदेखि लिएर पवित्र राज्य र अपवित्र राज्य चल्दै आएको छ । पवित्र राज्य देवताहरूको नै चलेको हो । बच्चाहरूले जान्दछौ- ५ हजार वर्ष पहिले स्वर्ग थियो, त्यति

बेला पवित्र राजवंश (डिनायस्टी) थियो। उनीहरूको चित्र पनि छ, मन्दिर कति भव्य बनेका छन्। अरू कसैका मन्दिर छैनन्। यी देवताहरूका नै धेरै मन्दिर छन्।

बच्चाहरूलाई सम्झाइएको छ— अरू सबैको शरीरको नाम बदलिन्छ। उहाँको नै नाम शिव चल्दै आएको छ। शिव भगवानुवाच— कोही पनि देहधारीलाई भगवान् भनिदैन। बाबा विना अरू कसैले बाबाको परिचय दिन सक्दैन, किनकि उनीहरूले त जान्दैनन्। यहाँ पनि धेरै छन् जसको बुद्धिमा आउँदैन— बाबालाई कसरी याद गरूँ। अलमलिन्छन्। यति सानो बिन्दी उहाँलाई कसरी याद गरूँ ! शरीर त ठूलो छ, त्यसलाई नै याद गरिरहन्छन्। यो पनि गायन छ— भृकुटीको बीच चम्कन्छ सितारा अर्थात् आत्मा तारा जस्तै छ। आत्मालाई शालिग्राम भनिन्छ। शिवलिङ्गको पनि ठूलो रूपमा पूजा हुन्छ। जसरी आत्मालाई देख्न सकिँदैन, शिवबाबालाई पनि कसैले देख्न सक्दैन। भक्तिमार्गमा बिन्दुको पूजा कसरी गरून्, किनकि सबैभन्दा पहिले शिवबाबाको अव्यभिचारी पूजा शुरू हुन्छ नि। पूजाको लागि अवश्य ठूलो चीज चाहिन्छ। शालिग्राम पनि ठूलो अण्डा जस्तै बनाउँछन्। एकातर्फ अंगुष्ठ जस्तो पनि भन्छन् र फेरि सितारा पनि भन्छन्। अहिले तिमीलाई त एक कुरामा अडिग रहनु छ। आधाकल्प ठूलो चीजको पूजा गरेका हो। अब फेरि बिन्दु सम्भन— यसमा मेहनत पनि छ, देख्न सकिँदैन। यो बुद्धिले जानिन्छ। शरीरमा आत्मा प्रवेश गर्छ, जुन फेरि निस्कन्छ, कसैले देख्न त सक्दैन। ठूलो चीज भए त देखिने पनि थियो। बाबा पनि यस्तै बिन्दी हुनुहुन्छ, तर उहाँ ज्ञानका सागर हुनुहुन्छ, अरू कसैलाई ज्ञानको सागर भनिँदैन। शास्त्र त हुन् भक्ति मार्गका। यी सबै वेद-शास्त्र आदि कसले बनाए ? भन्छन्— व्यासले बनाए। क्राइस्टको आत्माले कुनै शास्त्र बनाएनन्। यी त पछि मनुष्य बसेर बनाउँछन्। ज्ञान त त्यसमा छँदै छैन। ज्ञानसागर हुनुहुन्छ नै एक बाबा। शास्त्रहरूमा ज्ञानको, सद्गतिको कुरा छँदै छैन। हरेक धर्मवाला आ-आफ्ना धर्म-स्थापकलाई याद गर्छन्। देहधारीलाई याद गर्छन्। क्राइस्टका पनि चित्र छन् नि। सबैका चित्र छन्। शिवबाबा त हुनुहुन्छ नै परम आत्मा। अहिले तिमी सम्भन्छौ— आत्माहरू सबै हुन् भाइहरू। भाइहरूमा ज्ञान हुन सक्दैन, जसले कसैलाई ज्ञान दिएर अरूको सद्गति गरून्। सद्गति गर्नेवाला हुनुहुन्छ नै एक बाबा। यस समय भाइहरू पनि छन्, अनि बाबा पनि हुनुहुन्छ। बाबा आएर सारा विश्वका आत्माहरूलाई सद्गति दिनुहुन्छ। विश्वका सद्गति दाता हुनुहुन्छ नै एक। श्री श्री १०८ जगतगुरु भन अथवा विश्वका गुरु भन, कुरा एकै हो। अहिले त हो आसुरी राज्य। संगममा नै बाबा आएर यी सबै कुरा सम्झाउनुहुन्छ।

तिमी जान्दछौ— वास्तवमा अब नयाँ दुनियाँको स्थापना भइरहेको छ, अनि पुरानो दुनियाँको विनाश हुन्छ। यो पनि सम्झाइएको छ— पतित-पावन एकै निराकार बाबा हुनुहुन्छ। कुनै देहधारी पतित-पावन हुन सक्दैन। पतित-पावन परमात्मा नै हुनुहुन्छ। यदि पतित-पावन सीताराम भन्छन् भने पनि बाबाले सम्झाउनुभएको छ— भक्तिको फल दिन भगवान् आउनुहुन्छ। त्यसैले सबै सीताहरू ठहरीए सजनी र साजन एक राम, जो सबैलाई सद्गति दिनेवाला हुनुहुन्छ। यी सबै कुराहरू बाबाले नै बसेर सम्झाउनुहुन्छ। ड्रामा अनुसार तिमी नै फेरि ५ हजार वर्षपछि यी कुरा सुनेछौ। अहिले तिमीहरू सबैले पढिरहेका छौ। स्कूलमा कति धेरैले पढ्छन्। यो सबै ड्रामा बनेको छ। जतिबेला जसले पढ्छन्, जुन अभिनय हुन्छ, त्यो अभिनय फेरि कल्पपछि हुबहु दोहोरिनेछ, हुबहु ५ हजार वर्षपछि फेरि पढ्नेछन्। यो अनादि ड्रामा बनेको छ। जे पनि देख्छौ, हर सेकेण्ड नयाँ चीज देखाइदिनेछ। चक्र घुम्दै रहनेछ। नयाँ-नयाँ कुरा तिमी देख्दै जानेछौ। अहिले तिमी जान्दछौ— यो ५ हजार वर्षको ड्रामा हो, जुन चलिरहन्छ। यसको विस्तार त धेरै छ। मुख्य-मुख्य कुरा सम्झाइन्छ। जस्तै, भन्ने गर्छन्— परमात्मा सर्वव्यापी हुनुहुन्छ, बाबा सम्झाउनुहुन्छ— म सर्वव्यापी छैन। बाबा आएर आफ्नो र रचनाको आदि-मध्य-अन्त्यको परिचय दिनुहुन्छ। तिमी अहिले जान्दछौ— बाबा कल्प-कल्प आउनुहुन्छ हामीलाई वर्सा दिन। ब्रह्माद्वारा स्थापना, यो पनि गायन छ। यसमा अर्थ धेरै राम्रो छ। विराट रूपको पनि अवश्य अर्थ हुनुपर्छ नि। तर बाबा सिवाय कहिल्यै कसैले बुझाउन सक्दैन। चित्र त धेरै छन्, तर एउटाको पनि अर्थ कसैको पासमा छैन। सर्वोच्च शिवबाबा हुनुहुन्छ, उहाँका पनि चित्र (मन्दिर) छन्, तर जान्दैनन्। ठीक छ, फेरि सूक्ष्मवतन छ, त्यसलाई छोडिदेऊ, त्यसको आवश्यकता नै छैन। इतिहास-भूगोल यहाँको बुझ्नुपर्ने हुन्छ, त्यो त हो साक्षात्कारको कुरा। जसरी यहाँ यिनमा बाबा बसेर सम्झाउनुहुन्छ, त्यस्तै सूक्ष्मवतनमा कर्मातीत शरीरमा बसेर यिनीसँग मिल्छन् अथवा बोल्छन्। बाँकी वहाँ त विश्वको इतिहास-भूगोल हुँदै हुँदैन। इतिहास-भूगोल यहाँको हो। बच्चाहरूको बुद्धिमा बसेको छ— सत्ययुगमा देवी-देवता थिए, जुन ५ हजार वर्ष भयो। यस आदि सनातन देवता धर्मको स्थापना कसरी भयो— यो पनि कसैले जान्दैनन्। अरू धर्महरूको स्थापनाको बारेमा त सबैले जान्दछन्। किताब

आदि पनि छन् । लाखौं वर्षको कुरा त हुनै सक्दैन । यो त बिल्कुल गलत हो, तर मानिसहरूको बुद्धिले केही काम गर्दैन । हर कुरा बाबा सम्झाउनुहुन्छ— मीठा प्यारा बच्चाहरू, राम्रोसँग धारण गर । मुख्य कुरा हो बाबाको याद । यो यादको नै दौड हो । रेस हुन्छ हैन । कोही एकला-एकलै दौडिन्छन् । कोही जोडीलाई एक साथ बाँधेर फेरि दौडिन्छन् । यहाँ जो जोडी छन् ती सँगसँगै दौड लगाउने पुरुषार्थ गर्छन् । सोच्दछन्, सत्ययुगमा पनि यस्तै सँगसँगै जोडी बन्न सक्ौं । हुन त नाम-रूप बदलिन्छ, त्यही शरीर कहाँ मिल्छ र ! शरीर त बदलिइरहन्छ । सम्झन्छन्— आत्माले एक शरीर छोडेर अर्को लिन्छ । अनुहार त अर्को हुनेछ । तर बच्चाहरूले आश्चर्य मान्नुपर्छ, जुन अनुहार, जुन अभिनय हर सेकेण्ड जे बित्यो, त्यो फेरि हुबहु ५००० वर्षपछि दोहोरिनेछ । यो कति अद्भुत नाटक हो, अरू कसैले सम्झाउन सक्दैन । तिमीले जान्दछौ— हामी सबै पुरुषार्थ गर्छौं । नम्बरवार त बन्छौं नै । सबै त कृष्ण बन्दैनन् । अनुहार सबैका फरक हुन्छन् । कति अद्भुत नाटक छ । एउटाको अनुहार अर्कोसँग मिल्दैन । उही हुबहु खेल दोहोरिन्छ । यो सबै विचार गरेर आश्चर्य मान्नुपर्ने हुन्छ । कसरी बेहदका बाबा आएर पढाउनुहुन्छ । जन्म-जन्मान्तर त भक्तिमार्गका शास्त्र आदि पढ्दै आयौं, साधुहरूका कथा आदि पनि सुन्यौं । अहिले बाबा भन्नुहुन्छ— भक्तिको समय पूरा भयो । अब भक्तहरूलाई भगवान्द्वारा फल मिल्छ । भगवान् कहिले कुन रूपमा आउनुहुन्छ भन्ने जान्दैनन् । कहिले भन्छन्— शास्त्र पढेर भगवान् मिल्छ त ? कहिले भन्छन् यहाँ आउनुहुनेछ । शास्त्रहरूबाटै यदि काम हुने भए त फेरि बाबालाई किन आउनुपर्थ्यो ? शास्त्र पढेपछि नै भगवान् मिल्ने हो भने त भगवान् आएर के गर्नुहुन्छ ? आधाकल्प तिमीले यी शास्त्र पढ्दै-पढ्दै तमोप्रधान बन्दै आयौ । त्यसैले बच्चाहरूलाई सृष्टिको चक्र पनि सम्झाइरहनुहुन्छ, दैवी चलन पनि हुनुपर्छ । एक त कसैलाई दुःख दिनु हुँदैन । यस्तो होइन, कसैलाई विष चाहियो, त्यो दिदैनौ भने यो कुनै दुःख दिनु हो । यस्तो त बाबाले भन्नुभएको होइन । कुनै यस्ता पनि बुद्धि निस्कन्छन्, जसले भन्छन्, बाबाले भन्नुभएको छ नि— कसैलाई दुःख दिनु हुँदैन । अब यो विष माँग्छन् भने उनलाई दिनुपर्छ, नत्रभने यो पनि कसैलाई दुःख भयो नि । यस्तो सम्झनेवाला मूढमति पनि छन् । बाबा त भन्नुहुन्छ— पवित्र अवश्य बन्नुपर्छ । आसुरी चलन र दैवी चलनको पनि समझ हुनुपर्छ । मानिसहरूले त यो पनि बुझ्दैनन्, उनले त भनिदिन्छन्— आत्मा निर्लेप छ । जे सुकै गर, जे सुकै खाऊ-पिऊ, विकारमा जाऊ, कुनै हर्जा छैन । यस्तो पनि सिकाउँछन् । कतिलाई समातेर लिएर आउँछन् । बाहिर पनि शाकाहारी (भेजिटेरियन) धेरै रहन्छन् । अवश्य राम्रो हो, त्यसैले त भेजिटेरियन बन्छन् । सबै जातिहरूमा वैष्णव हुन्छन् । निकृष्ट (छी-छी) चीज खाँदैनन् । थोरै हुन्छन् । तिमी पनि थोरै छौ । यस समय तिमी कति थोरै छौ । विस्तारै-विस्तारै वृद्धि हुँदै जान्छ । बच्चाहरूलाई यही शिक्षा मिल्छ— दैवी गुण धारण गर । यस्तो निकृष्ट वस्तु, कसैको हातद्वारा बनाइएका, खानु हुँदैन । अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते । रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) आफ्नो चार्टमा हेर्नु छ— (१) म श्रीमतको विरुद्धमा(खिलाफमा) त चलेको छैन ? (२) भुटो त बोलेको छैन ? (३) कसैलाई दुःख त दिएको छैन ? दैवी गुण धारण गरेको छु ?
- २) पढाइको साथ साथै दैवी चलन पनि धारण गर्नु छ । पवित्र अवश्य बन्नु छ । कुनै पनि निकृष्ट (छी-छी) वस्तु खानु छैन । पूरा वैष्णव बन्नु छ । दौड लगाउनु छ ।

वरदानः— हिँड्दा-डुल्दा आफूद्वारा अष्ट शक्तिका किरणहरूको अनुभव गराउनेवाला फरिशतारूप भव

जो धेरै मूल्यवान् बेदाग हीरा हुन्छ, त्यसलाई लाइटको अगाडि राख्यौ भने भिन्न-भिन्न रङ्ग देखाइदिन्छ । यसरी जब तिमी फरिशतारूप बन्देछौ, अनि तिमीद्वारा हिँड्दा-डुल्दा अष्ट शक्तिहरूको किरणको अनुभूति हुनेछ । कसैलाई तिमीबाट सहनशक्तिको फिलिङ्ग आउनेछ, कसैलाई निर्णय गर्ने शक्तिको फिलिङ्ग (अनुभव), कसैसँग कुन, कसैसँग कुन शक्तिको फिलिङ्ग आउनेछ ।

स्लोगनः— प्रत्यक्ष प्रमाण त्यो हो जसका हरेक कर्म सबैलाई प्रेरणा दिनेवाला हुन्छ ।